

De dag nadat...

...ik, moeder van een zeventienjarige,
opnieuw zwanger bleek te zijn

Doortje: “In een beladen stilte ontbijten we, mijn man, onze zeventienjarige zoon en ik. We zijn nog stil van alle emoties van gisteren en worden in beslag genomen door onze eigen gedachten. Ik moet zo veel mogelijk drinken voor de echo die straks gemaakt wordt, maar krijg verder nauwelijks een hap door mijn keel. Dat ik me niet lekker voelde, duwde ik al een tijdje weg. Die vreemde klachten zouden vast vanzelf overgaan, want ik had het veel te druk om ziek te zijn. Maar de klachten bleven, vaak werd het uit het niets zwart voor mijn ogen en leek het of ik nauwelijks lucht kreeg. Mijn vader is jong overleden en ik was ervan overtuigd dat ik nu aan de beurt zou zijn. Daarom zat ik gister trillend van de zenuwen in de wachtkamer, me voorbereidend op het ergste. Zodra de huisarts mijn bloed en urine had onderzocht, werd ik zijn kamer binnengeropen. Hij stond op toen ik binnenkwam: ‘Mag ik je feliciteren? Jullie krijgen een kleintje.’ Ik geloof dat ik nog nooit zo onnozel heb gekeken. Maar dat kan helemaal niet, wilde ik zeggen. Ik had ook gewoon gemenstrueerd. Verdwaasd liep ik naar buiten. Een baby, een kind – het kan helemaal niet, een baby past niet in ons leven. Ik ben negenen-dertig, mijn man is veertig, onze zoon is zeventien. We werken dag en nacht in onze textieldrukkerij, hebben net grote investeringen gedaan, onze zoon gaat al bijna het huis uit. Dat ik na zeventien jaar opnieuw zwanger ben, ik kan het niet bevatten. De gedachten tuimelen door mijn hoofd, maar langzaam gloort het besef: ik wil dit kind, koste wat kost. Ik wil het beschermen en koesteren – al weet ik ook dat mijn man maar één ding zal willen: een abortus. Met lood in mijn schoenen stapte ik zijn kantoor binnen en zei: ‘Ik heb een verrassing, maar ik weet niet of je het zo geweldig gaat vinden. Ik ben zwanger.’ Hij keek me aan alsof hij water zag branden. Na een lange stilte stamelde hij dat het niet kan, dat we dit niet kunnen gebruiken, dat het niet lukt. De enige uitweg is een abortus. Als de telefoon

rinkelt, neemt hij op, blij met de afleiding. Ik zoek mijn zoon die ook in de zaak is, neem hem mee naar het kantoor en vertel hem daar dat ik zwanger ben. Hij reageert bijna verontwaardigd: zo’n oude vrouw die nog moeder wordt – en hoe moet hij het aan zijn vrienden vertellen? Als mijn man heeft opgehangen, mengt hij zich ook in het gesprek en draagt honderden redenen aan waarom het niet kan, een kind. Uiteindelijk ben ik weggelopen, heb gezegd dat ze alles maar moeten laten bezinken. Maar tijdens het avondeten ging het offensief gewoon door. Na het eten ging ik doodmoe op de bank liggen, mijn handen beschermend op mijn buik waaraan nog niets te zien is. Ik ben met mijn kind in mijn eigen wereld en heb niets of niemand nodig. Dit kind moet komen. Dit is mijn tweede kans en als mijn man bij zijn standpunt blijft, dan zullen we scheiden, ik zie geen andere mogelijkheid. Een paar uur later zijn we in het ziekenhuis. Ik lig op de behandeltafel, mijn blaas staat op knappen. Ik kijk naar het scherm en daar, vanuit het niets, is dat grote wonder van een klein hartje dat klopt. Voorzichtig kijk ik naar mijn man en terwijl ik naar hem kijk, zie ik zijn gezicht eerst zachter worden, oplichten. Daar, in dat kleine donkere kamertje, wordt hij opnieuw vader. We kijken elkaar aan en weten: dit kind komt. De vechtlust die ik had, komt over hem. Dat moment daar, in het ziekenhuis, is zó mooi, zo intiem, het is mijn dierbaarste herinnering aan ons huwelijk. Nog nooit in mijn leven ben ik zó blij geweest, nog nooit zijn we zo sámen geweest. Ruim zeven maanden later wordt onze tweede zoon geboren. Niet alleen mijn man maar ook mijn oudste zoon is dolblij met hem. We zijn compleet, ik ben ervan overtuigd dat het zo heeft moeten zijn.”

“Ik weet dat mijn man maar één ding zal willen: een abortus”

Libelle is op zoek naar mooie en ontroerende verhalen voor nieuwe afleveringen van deze serie. Meedoen? Schrijf een korte omschrijving van úw Dag Nadat naar Postbus 1742, 2130 JC Hoofddorp of mail naar Libelle@libelle.nl o.v.v. De dag nadat.